

ანჯოზ პაკუხაძის

**უეცდოვან თუ
ღანაუაულო?!**

ნაწილი VI

„ნაციონალებს ხმას არ მივცემ!“

თბილისი
2012

ანზორ ბაბუნაძია: შეცდომა თუ დანაშაული?! (ნაწილი VI). გვ. 52.

ISBN 978-9941-0-0352-3 (ყველა ნაწილის)

ISBN 978-9941-0-4789-3 (მეექვსე ნაწილის)

ავტორისაგან

ჩვენი ნაშრომების ციკლის მეხუთე კრებულის რეცენზიის დასასრულს, პროფესორმა რევაზ ბალანჩივაძემ ბრძანა: „ბატონო ანზორ! დაე „შეცდომა თუ დანაშაულის?!“ ეს მეხუთე წიგნი იქცეს თქვენი გულისტკივილის გამოხატვის ბოლო წიგნად. მინდა ვისურვო, რომ ყოველ ქართველს ისევე შესტკიოდეს გული ქართულ საქმეზე, ჩვენი ერის აწმყოსა და მომავალზე, როგორც თქვენ!“

მინდა ვაღიარო, რომ ბატონ რევაზს სურვილი ვერ შევუსრულე, რადგან ქვეყანაში მდგომარეობა, ჩვენი ბედოვლათი ხელისუფლების გადაძვირდა, სულ უფრო გაუსაძლისი ხდება. ასეთ პირობებში, ჩავთვალე, რომ გაყუჩების უფლება არც ერთ საღად მოაზროვნე პიროვნებას არა აქვს და, მათ შორის, ალბათ, არც მე. მით უმეტეს, რომ მეხუთე კრებულის მეორე რეცენზენტმა, ცნობილმა ჟურნალისტმა ვილენ მარდალეიშვილმა თავისი გამოხმაურება ჩემი მისამართით ასე დაასათაურა: „ერის წყლული უჩანს წყლულად...“ ზემოთ ნახსენები კრებულის რედაქტორმა, პროფესორმა ვალერი ასათიანმა კი ჩვენი ნაღვაწი ასე შეაფასა: „დღეს მე იშვიათად მეგულება, ან ნაკლებად მეგულება ეკონომიკის პრობლემებზე მოფიქრალი და მომუშავე ადამიანი, რომელსაც იმგვარი სიმძაფრით ჰქონდეს შეგრძნებული და გააზრებული ერის თვითთავადობის, თვითმყოფადობის, მშობლიური ენის გადარჩენის აუცილებლობა, როგორც ეს ამ წიგნის ავტორის პიროვნებაში იყრის თავს.“

ასეთი ღონის ავტორიტეტების შეგულიანებამ თავისი გაიტანა, რაც საკმარისი აღმოჩნდა „შეცდომა თუ დანაშაულის?!“ თქვენს ხელთ არსებული ახალი, VI ნაწილის შექმნისათვის. მოქმედი ხელისუფლების მისამართით წაყენებული ბრალდებების ჩამონათვალი იმდენად დიდია, რომ მასთან შედარებით ჩვენი საბრალდებო დასკვნები, რომ იტყვიან ზღვაში წვეთია. ვფიქრობ, მტყუან-მართალის განკითხვის ჟამი მალე დადგება!

საბედნიეროდ „ქართული ოცნების“ სახით გამოჩნდა იმედი, რომელსაც ჩვენი ქვეყნის მოსახლეობის საღად მოაზროვნე ნაწილი თავის ბედნიერ მომავალთან აიგივებს.

დადგა დრო, ყველამ ერთხმად დავჭექოთ:

„ცა ფირუზ ხმელეთ ზურმუხტო,
ჩემო სამშობლო მხარეო,
შენი ვარ, შენთვის მოვკვდები
შენზედვე მგლოვიარეო“

მხოლოდ ორი გამონმა-ურება ნაშრომთა
ციკლის „შეცდომა თუ დანაშაულის?!“
V ნაწილზე

ქრის წყლული სტკივა წყლულად...

ანზორ ბაბუხადიას კიდევ ერთი ახალი პუბლიცისტური კრეპულის გამომცემი

ვინც ანზორ ბაბუხადიას იცნობს, მჯერა, ყველა დამეთანხმება, რომ იგი უთუქცაოდ ის იშვიათი კაცია, რომელსაც ერთ-ერთი ყველაზე დიდი ქართველი ნატრობდა, რათა ზღვა ხალხიდან გამორჩეულისთვის ფიქრი ენდო და თავისი გრძნობა გაეზიარებინა...

ანზორ ბაბუხადია ჭეშმარიტად გამორჩეული მოქალაქე, მოღვაწე და მამულიშვილია. ამაზე მეტყველებს ეს ახალი კრებულიც, რომლის გულდასმით წაკითხვა უწინარესად ჩვენს ხელისუფალთ წაადგებოდა, რადგან ავტორი ნიშანდობლივ ჩამოთვლის იმ გადაუჭრელ პრობლემებს, რომელთა გადაჭრასაც, მთების უსაზღვრო ლოდინისა არ იყოს, აგრერიგად ელოდებიან ხალხიც და ქვეყანაც.

აი ის პრობლემებიც:

- საკუთრების უფლების უგულებელყოფა;
- გაუმართლებელი ეკონომიკური პოლიტიკის გამო ქართული სოფლის მიტოვება-განადგურება;
- ხალხისა და „ერთი მუჭა“ ოლიგარქების ეკონომიკურ მდგომარეობას შორის უკიდევანო უფსკრულის ჩამოყალიბებაში ხელის შეწყობა;
- უცხოური გრანტებისა და „დახმარებების“ გამოყენება ყოველგვარი ქართულის დასასამარებლად;
- ეროვნული ცნობიერების ინსტიტუტის ჩამოსაყალიბებლად ყველა ეტაპზე და ყველა დონეზე ხელოვნურ წინაღობათა შექმნა;
- ქართული ენის მიზანმიმართული განადგურება და არავითარი ზრუნვა ჩვენი ენის გადასარჩენად (ამ პრობლემას ეძღვნე-

ბა აქვე გამოქვეყნებული ოთხი პუბლიკაცია“;

– აგვისტოს ცნობილი მოვლენების დროს გმირულად დაღუპული ბიჭების ხსოვნის უკვდავსაყოფად შეთავაზებული ღონისძიებების უგულვებელყოფა;

– ქვეყნის წარსულის არაშესაბამისი შეფასება და XX საუკუნეში მოღვაწე თაობის არარაობად წარმოჩენა... და კიდევ რომელი ერთი ჩამოვთვალთ.

საგულისხმოა, რომ წიგნის ავტორისთვის კონკრეტული ადრესატები, არც მეტი არც ნაკლები, გახლავან: ქვეყნის პრეზიდენტი; საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარე თავის მოადგილეებიანად; საქართველოს თავდაცვის მინისტრი; საქართველოს მწერალთა კავშირი; ზოგიერთი „მწერალი“ და ჟურნალისტი.

უთუოდ ფართო საზოგადოებრივი განხილვის თემაა და არ გამოვრიცხავთ, რომ საყოველთაო სახალხო რეფერენდუმის საგანი გახდეს სტატია: „კიდევ ერთი მოკრძალებული თხოვნა პატრიარქს“, რომელშიც ობიექტურად არის გაანალიზებული პოლიტიკური პარტიების როლი, ქვეყანაში შექმნილი კატასტროფული მდგომარეობა და ქვეყნის შემდგომი მოწყობის თამამი რეკომენდაციები.

კრებულის ერთ-ერთი რეცენზენტი, პროფესორი რევაზ ბაღანიჩივაძე აგრე მიმართავს ავტორს: „ბატონო ანზორ! დაე „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს ეს მეხუთე წიგნი იქცეს თქვენი გულისტკივილის გამოხატვის ბოლო წიგნად. უნდა ვისურვო, რომ ყოველ ქართველს ისევე შესტკიოდეს გული ქართულ საქმეზე, ჩვენი ერის აწმყოსა და მომავალზე, როგორც თქვენ!“

ცნობილი ჟურნალისტის ვილენ მარდალავიშვილის აზრით, „შეცდომა და დანაშაული?!“-ს მეხუთე ნაწილი, რომლის ქვესათაურია – „მოღვათა გადაძირინე, ღვთისმშობელო მარიამ“, თითქოს გასაღებია მთელი ამ კრებულისა... ანზორ ბაბუხადას, რა გასაკვირია, რომ უპირველესად თავისი სამშობლოს, საქარ-

თველოს წინაშე არსებული პრობლემების სამზეოზე გამოტანა განუზრახავს და ენის, მამულის, სარწმუნოების შინაური თუ გარეშე მტრისგან დამცველთა წინა რიგებში ღვას!“

წიგნს წინასიტყვად უძღვის ცნობილი სწავლულის, წიგნის რედაქტორის ვალერი ასათიანის წერილი, სადაც ნათქვამია, რომ „ბატონი ანზორი წერს ადამიანის, ქვეყნის სიყვარულით. იგი ვერ ეგუება უსამართლობას, უმეცრებას, ცინიზმს, არაპროფესიონალიზმს, უზნეობას, უმსგავსობას, ქვებუდანობას, უპრინციპობას, გულგრილობას, მლიქვნელობას, თავაშვებულობას... ვერ ეგუება ერის წინაშე ჩაღენილ „დანაშაულს“. ამიტომაც ჰქვია მის წიგნს „შეცდომა თუ დანაშაული?“

ვერ ეგუება და იბრძვის. და თუ ჩვენ, ქართველებს, საქართველოს მოქალაქეებს, ნამდვილად გვინდა უკეთესი ზვალინდელი დღე, მომავალი საქართველოს კეთილდღეობა, მხოლოდ ტელემყურებლად და მკითხველებად კი არ უნდა ვიქცეთ, არამედ უნდა ვიმოქმედოთ, ვიბრძოლოთ ისე, როგორც იბრძვის ბატონი ანზორ ბაბუხაძე თავისი ცხოვრების წესითა და „სიტყვით საქმიანით“.

ბიოლოგიაში არის ერთი ასეთი ტერმინი – ალგეზია, რაც ისეთ მდგომარეობას ნიშნავს, როცა ორგანიზმს დაკარგული აქვს ტკივილის შეგრძნების უნარი. ამჟამად სწორედ ასეთ მდგომარეობაშია საქართველო, თვითონ ქართველი ხალხი, მთლიანად ჩვენი საზოგადოება, ხოლო ანზორ ბაბუხაძე იმ არასტატისტიკურ მოქალაქედ გვევლინება, რომელიც თითქოსდა ყველას მაგივრად გრძნობს ჩვენს საერთო ტკივილს და კი არ კენესის, არამედ ხმალამოწვდილი მებრძოლის ყიფინით ცდილობს მრავალწლიანი სიცრუის ბურანში ჩათვლემილი ქვეყნის შეჯანჯვარებას...

გურამ გომიაშვილი

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“ 11 აგვისტო 2011 წ.

სკამლაკარგულობა და სკამლაუკარგეთა შეკვლიები და დანაშაულო

**ვერდიქტი, რომელიც გამოაქვს
ანზორ ბაბუნაძიას რიგით მახუთა ნიგნს
ციკლიდან: „შეცდომა თუ დანაშაული“?**

უცნაური ზნე სჭირთ ყოფილ ხელისუფალთ.

გამოაცლიან თუ არა სკამს, მეყვსეულად ისე რადიკალურად გაოპოზიციონერდებიან, რომ ფიქრობ, ნეტავ, ზოგიერთი სხვაც დროულად მოისროლონ თანამდებობიდან, რათა ჩვენც გვეშველოს და მათ გაუკუღმართებულ აზროვნებასაც.

– დღევანდელი თქვენი ამბიციები ჩემთვის გაუგებარია. – ვკითხულობთ ოპოზიციონერის მანტიამოსხმულ ზურაბ ნოლაი-დელისადმი ანზორ ბაბუნაძიასეულ მიმართვაში.

პირდაპირ, ყოველგვარი მიკიბ-მოკიბვისა და მობოლიშების გარეშე უნდა ვთქვა, რომ ამ ოდიოზური პიროვნების ოპოზიციონერობა და ამბიციები სრულიად გაუგებარია ჩემთვისაც და, ალბათ არა მარტო ჩემთვის.

რატომ?

ორჯერ ფინანსთა მინისტრად და საკმაოდ ხანგრძლივი პერიოდის განმავლობაში მთავრობის თავმჯდომარედ ყოფნისას მან დიდად დააზარალა საქართველო და ქართველი ხალხი. ამის დასტურად ახალგამოცემული წიგნიდან ორ ამონარიდს მოვიტანთ:

„თქვენი საქმიანობის პერიოდში უგულებელყოფილი იქნა პრივატიზაციის პროცესის ჩვენეული ხედვა; მსოფლიო გამოცდილება და საქართველოში ყველაფერი ხელალებით გაიყიდა. –

მიმართავს ავტორი, – ჩვენი გათვლებით, თითოეულ მოქალაქეს უნდა შეხვედროდა 12 ათასი ამერიკული დოლარის ღირებულების ქონება, ნაცვლად მიღებული ერთი ვაუჩერისა, რომლის ღირებულება არ აღემატებოდა 30 დოლარს. ამით ხელისუფლებამ მოსახლეობას შეგნებულად ჩამოართვა უფლება, კუთვნილი ადგილი დაეკავებინა ეროვნული კაპიტალბრუნვის სივრცეში, რაც საზოგადოების ყველა წევრის კეთილდღეობისა და ეკონომიკური დამოუკიდებლობის გარანტი იქნებოდა“.

ახლა მეორე ამონარიდსაც მივაპყროთ ყურადღება, რათა ბოლომდე გავისივრძეგანოთ, თუ რა მოელის ჩვენს შვილებსა და შვილიშვილებს იმ პირობებში, როცა საქართველოს პოსტსაბჭოურ ქვეყნებს შორის პირველი ადგილი უკავია მოსახლეობის ერთ სულზე გადაანგარიშებით საგარეო ვალის მოცულობაში. ამ ვალმა 2010 წელს ერთ სულზე 20 ათას ამერიკულ დოლარს მიაღწია, ანუ თითოეულ ოჯახს საშუალოდ 60-80 ათასი დოლარი დაედო ვალად.

პერსპექტივა?

ცუდად, ჩვენზე გაცილებით ცუდად იცხოვრებენ ჩვენი შვილები და შვილიშვილები, მით უფრო, თუ გავითვალისწინებთ, რომ საგარეო ვალის შეფარდებამ მთლიან შიდა პროდუქტთან (2007 წელს) 75,1 პროცენტი შეადგინა.

ზურაბ ნოლაიდელისათვის გაგზავნილი ზემოხსენებული ღია წერილი, რომელიც ფაქტობრივად მისი წარსული საქმიანობის შესახებ საბრალოდებო დასკვნაა, ამ წიგნში გამონაკლისი არ არის. საკუთრების უფლების იგნორირების; გაუმართლებელი ეკონომიკური პოლიტიკის გამო ქართული სოფლის მიტოვება-განადგურების; ხალხისა და ერთი მუჭა ოლიგარქების ეკონომიკურ მდგომარეობას შორის თვალჩაუწვდენი უფსკრულის ჩამოყალიბებისათვის, უცხოური გრანტებისა და დახმარების

ყოველგვარი ქართულის წინააღმდეგ გამოყენების; ეროვნული ცნობიერებისათვის დაუძლეველი ბარიერების შექმნის; ქართული ენის მიზანმიმართული განადგურებისა და მისი გადარჩენის კონკრეტულ წინადადებათა იგნორირების; ხუთდღიან ომში გმირულად დაღუპულთა ხსოვნის უკვდავსაყოფად შეთავაზებულ ღონისძიებათა უგულებელყოფის; XX საუკუნეში მოღვაწე თაობათა არარაობად წარმოჩენისა და ქვეყნის წარსულის არაადექვატური შეფასების გამო ავტორის ადრესატები არიან ქვეყნის პრეზიდენტი, საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარე და მისი მოადგილე, თავდაცვის მინისტრი, საქართველოს მწვერალთა კავშირი, ზოგიერთი მწვერალი და ჟურნალისტი.

განსაკუთრებით საინტერესო წინადადებაა გამოთქმული სტატიის „კიდევ ერთი მოკრძალებული თხოვნა პატრიარქს“, რომელშიც სიღრმისეულადაა გაანალიზებული როგორც პოლიტიკური პარტიების როლი, ისე ჩვენს სამშობლოში შექმნილი კატასტროფული მდგომარეობა და გამოთქმულია ქვეყნის შემდგომი მოწყობის საკმაოდ თამამი, მაგრამ დასაბუთებული, ამასთან ზნეობრიობით გამორჩეული რეკომენდაცია.

საქართველოს ბეჭდურ მედიაში, მათ შორის გაზეთში „სარკმელი საქართველოსი“, გამოქვეყნებული სტატიები, რომლებიც წიგნშია შეტანილი, გაერთიანებულია საერთო ქვესათაურით – „მოდგმა გადამირჩინე, ღვთისმშობელო მარიამ“.

„სარკმელი საქართველოსი“ შემთხვევით არ გვიხსენებია. ბატონი ანზორი ამ გაზეთის დაარსების დღიდან მისი რედაქტორთა საბჭოს წევრი და მთავარი ეკონომიკური მრჩეველია. ამას ხაზს იმიტომაც ვუსვამ, რომ ფრიად ფართოა მისი არა მარტო როგორც პროფესიონალი ეკონომისტის, არამედ როგორც ჟურნალისტის სამოქმედო არეალიც. ეს დასტურდება თუნდაც მისი საავტორო გაზეთ „თანადგომითაც“, რომელმაც იმიერ საქართ-

ველოში წასულ ღირსეულ მამულიშვილთა მართლაც რომ დიდებული პანთეონი შექმნა.

– თუ ჩვენ ნამდვილად გვინდა უკეთესი ზვალინდელი დღე და მომავალი საქართველოს კეთილდღეობა, უნდა ვიმოქმედოთ და ვიბრძოლოთ ისე, როგორც იბრძვის ანზორ ბაბუხაძია თავისი ცხოვრების წესითა და „სიტყვით საქმიანით“ – ბრძანებს წინათქმაში წიგნის რედაქტორი პროფესორი ვალერი ასათიანი, რომელსაც ცხოვრების მისეული წესითა და გამორჩეული სინდისიერების გამო დასტურ რომ ჭეშმარიტად აქვს ამგვარი განცხადების მორალური უფლება.

თუმცა ზემოთ მოტანილ ამონარიდში „ყველაფერია თქმული“, ერთ სურვილს მაინც გამოვთქვამდი:

კრებულს ერთვის იმ 36 პუბლიკაციის ჩამონათვალი, რომლებიც „შეცდომა თუ დანაშაულის“ ხუთწიგნეულში არ შესულა. მათ შორისაა გაზეთის – „სარკმელი საქართველოსი“ 2001 წლის იანვრისა და ივნისის ნომრებში დასტამბული ორი ძალზე საყურადღებო სატატია, რომლებსაც საერთო სათაური აქვთ – „დაე, ისმინოს ბრძამაც და ყრუმაც“.

ჩემი ღრმა რწმენით, საჭიროა, რომ არამართო ეს ორი, ყველა სხვა სტატიაც კიდევ ერთ დამატებით წიგნად აიკინძოს, რათა ყველამ, ვინც ამბობს, რომ გაზეთებს არ ვკითხულობო, წიგნს და მასში გამოთქმულ კრიტიკულ შენიშვნებს მანამდე გაეცნოს, ვიდრე სკამს დაკარგავს და ამჟამინდელი „ყოფილებით“, თანამდებობის დაბრუნების წყურვილით შეპყრობილი, უცხო სახელმწიფოთა კარიდან კარზე დაიწყებს ხეტიალს.

ალექსანდრე შენგელია

გაზეთი „რეზონანსი“. 29 აგვისტო, 2011წ.

„...ან აღფრთხილებით მიწისაგან ბიძისა ჩოგორისა ერი!“

გვესაუბრება ცნობილი ეკონომისტი და პუბლიცისტი, გაზეთ „თანადგომის“ რედაქტორ-გამომცემელი, ღირსების ორდენისა და იაკობ გოგებაშვილის მედლის კავალერი ანზორ ბაბუხაძე

– ბატონო ანზორ, სამწუხაროა, მაგრამ ფაქტია, რომ ქვეყანაში უმწვავესი პოლიტიკური და ეკონომიკური კრიზისია. საზოგადოება აშკარად უარყოფითად არის განწყობილი პოლიტიკური პარტიების საქმიანობისადმი, რომლებიც თავიანთი უნიათობით, ხშირად კი აშკარა გამყიდველობითაც, თანაბრად უშლიან ნერვებს მის მოაზროვნე, ღირსეულ ნაწილს. ამგვარი ვითარების, განსაკუთრებით კი 21-25 მაისს მომხდარი მოვლენების ფონზე, როგორ შეაფასებთ ქვეყნის ამჟამინდელ მდგომარეობას და უახლოეს პერსპექტივებს?

– თქვენს შეკითხვაში ორი უმნიშვნელოვანესი პრობლემაა დასმული, რომლებზეც შეძლებისდაგვარად ამომწურავი პასუხის გაცემისა და, რაც არანაკლებ მნიშვნელოვანია, სუბიექტური ფაქტორის გამორიცხვის მიზნით, გაგაცნობთ ორ ამონარიდს ჩემთვის ანგარიშგასაწევი პიროვნებების ახლახან გამომცემული წიგნებიდან. შემდეგ კი მდგომარეობის გამოსწორების გზების ძიების თაობაზეც ვისაუბროთ.

1. „თუ დემოკრატიას, მაშინ ამის თქმა უნდა შეიძლებოდა. თუ დემოკრატიას, მაშინ ყველა ქართველმა უნდა იცოდეს, რომ არასოდეს მისი მდგომარეობა ისე საშიში, ისე საგანგაშო, ისე საბედისწერო არ ყოფილა, როგორც დღეს არის. დღეს ჩვენს

ერს ყოფნა-არყოფნის საშიშროება უდგას. ან გამოვნახავთ საკუთარ თავში სათანადო სულიერ ენერჯიას. მოვიკრებთ საჭირო ძალებს და წინ აღვუდგებით ამ ღვარცოფივით მოვარდნილ წამლექ ძალას, ან აღვივებით მიწისაგან პირისა, როგორც ერი“;

2. „პოლიტიკოსები, ძირითადად უპროფესიო ან ხელმოცარული ადამიანები ბრძანდებიან. რა თქმა უნდა, არის გამონაკლისებიც... პოლიტიკოსები, ქვეშეცნეულად საშუალო ან უფრო დაბალი გონებრივი შესაძლებლობების ადამიანები არიან (თუმცა ამაში საკუთარ თავსაც არ უტყდებიან!). სამაგიეროდ, მათ ხელშია ძალაუფლება, რითაც საკუთარი ნაკლის გადაფარვას, უფრო ხშირად კი ამ ნაკლის ღირსებად წარმოჩენას ცდილობენ – მოჩვენებითი სიღარბაისლით, აგრესიულობით, შეუფერებელი ლაყობით, ან სულაც „ბრძნული მღუპარებით“.

პირველი ამონარიდის ავტორი გახლავთ აღიარებული ქართველი მეცნიერი, პუბლიცისტი, ფილოსოფოსი, პროფესორი რევაზ ბალანჩივაძე, რომლის წიგნების: „ფილოსოფიური და პუბლიცისტური წერილები“ და „ანთროპოლოგიური პედაგოგიკა“ წარდგენა ამ რამდენიმე დღის წინათ გაიმართა საქართველოს მწიგნობართა ასოციაციაში. მეორე ამონარიდის ავტორი კი გახლავთ ცნობილი ქართველი ჟურნალისტი თეიმურაზ ქორიძე („საუბრები ჟურნალისტიკაზე“, თბილისი, 2010წ.), რომლის აღნიშნული წიგნიც ასევე ცოტა ხნის წინათ გააცნეს საზოგადოებას წმინდა სამების ტაძრის ახალგაზრდულ ცენტრში.

ალბათ დამეთანხმებით, რომ როდესაც ასეთი ცნობილი ავტორები, როგორც იტყვიან, დაწყნარებულ გულზე დაწერენ და სახელმძღვანელოებშიც შეიტანენ ამას, მაშინ, სამწუხაროდ, თამამად შეიძლება ითქვას, რომ რეალურად ქვეყანაში მდგომარეობა კიდევ უფრო მძიმეა.

– პოლიტიკოსად გახდომას დღეს, სოფლის შენებისა არ იყოს, რა უნდა. სულ რაღაც ერთ საათში შეგიძლია დაარე-

გისტრირო ნებისმიერი პარტია, ოღონდ სიტყვა დემოკრატია გაურთიე მისი წესდება-პროგრამის თავში, შუაში ან ბოლოში და მორჩა – პოლიტიკოსი ხარ. ამის გამოა, რომ ქვეყანაში მათდამი ნდობა დღეისათვის თითქმის ნულის ტოლია...

– მართალი ბრძანდებით, არ ენდობიან. ან კი, როგორ უნდა ენდო ისეთ ე.წ. პოლიტიკოსს, რომელმაც ქვეყნის უმაღლეს საკანონმდებლო ორგანოში მოსახვედრად პარტიულ სიაში გამსვლელი ადგილის მოპოვებისთვის ქრთამი გადაიხადა? დიახ, დიახ, ქრთამი გადაიხადა ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით!

ამავე სიბრტყეში განვიხილავ ყველა გრანტიჭამია ე.წ. პოლიტიკურ პარტიასაც, რომლებიც, გარდა ამისა, წურბელებივით სწოვენ სისხლს ქვეყნის გასაცოლავებულ ბიუჯეტს და მშვიდად აღიქვამენ იმას, რომ საქართველო მთელ მსოფლიოში ბოლოდან პირველ ადგილზეა პენსიის დონის მხრივ. ამითაც კიდევ ერთხელ დასტურდება, რომ შენი ქვეყნის სასიკეთოდ ან, რომ იტყვიან, ლამაზი თვალებისთვის არავინ არანაირ გრანტს ტყუილად არ მოგცემს.

– არ გეჩვენებათ, რომ ხელისუფლების მიერ პოლიტიკოსთა მოქრთამვის და მათი მეშვეობით მისთვის სასურველი გადაწყვეტილების მიღების ლამის კლასიკურად ქცეული ფორმაა ის, რომ პარლამენტის წევრები, რომლებიც საპარლამენტო საქმიანობაში არანაირად არ მონაწილეობენ, პარლამენტარის ხელფასს და სხვა უამრავ შეღავათს უსირცხვილოდ იღებენ ჯიბეში?

– ესეც „აქიური წესია“! ამის გათვალისწინებით, ძალიან ხმამაღალ, არაკომპეტენტურ ნათქვამად თუ არ ჩამითვლით, ვგონებ, ალბათ, დღის წესრიგში შეიძლება დადგეს ქვეყნის კონსტიტუციასა და შესაბამის კანონმდებლობაში რადიკალური ცვლილებების შეტანის აუცილებლობა იმ ვარაუდით, რომ მომავალ საპარლამენტო არჩევნებში მათ, ანუ პოლიტიკურ პარ-

ტიებს, რომლებმაც სრულად დაკარგეს მოსახლეობის ნდობა და არარაობად იქცნენ, ჩამოერთვათ საპარლამენტო არჩევნებში მონაწილეობის უფლება, მომავალში კი საერთოდ ვთქვათ უარი ე.წ. პროპორციულ არჩევნებზე. ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, ამ წინადადების რეალიზაცია იმას მაინც მოგვცემს, რომ ახალგაზრდობას დავიცავთ დროის ფუჭად კარგვისა და საკუთარი იაფფასიანი კარიერის იოლად შექმნის ცდუნებისგან. ამით ერთხელ და სამუდამოდ მივივიწყებთ ისეთ, უკაცრავად კი ვარ, მაგრამ მართლაც გულისამრევ გამოთქმებს, როგორებიცაა: „ახალგაზრდა ნაციონალები“, „ახალგაზრდა ქრისტიან-დემოკრატები“, „ახალგაზრდა ეროვნულ-დემოკრატები“ და სხვა. სამაგიეროდ გაჩნდება ახალგაზრდათა დაოსტატების ურთულესი გზით სიარულის მოტივაცია და ახალგაზრდა იურისტები, ეკონომისტები, ფინანსისტები, ფიზიკოსები, მათემატიკოსები, ქიმიკოსები და ა.შ. უფრო მეტად წაადგებიან ჩვენ ქვეყანას.

– 2011 წლის დასაწყისიდან მარტო საქართველოში კი არა, მთელ მსოფლიოში ამოტივტივდა ძალზე სერიოზული და რთული პოლიტიკური, სოციალური თუ ეკონომიკური პრობლემები. ზოგან არის მსხვერპლიც... ყველა სიტუაციაში ძირითად დამრტყმელ ძალად ახალგაზრდობა გვევლინება. საქართველოში კი, კარგა ხანია, ახალგაზრდობა მიმდინარე პროცესებისადმი რაღაცნაირად ინდიფერენტულ დამოკიდებულებას იჩენს. როგორც ახალგაზრდულ პრობლემებში გარკვეულად ჩახედული (იაკობ გოგებაშვილის მედალი სხვაგვარად არ მოგენიჭებოდათ), ძალიან მოკლედ ხომ ვერ გვეტყვით თქვენს პოზიციას ამ პრობლემასთან დაკავშირებით?

– 2011 წლის 8 თებერვალს, დავით აღმაშენებლის ხსენებისა და უნივერსიტეტის 93-ე წლისთავის დღეს, საქართველოს რადიოს პირველი არხის ჟურნალისტს დილით ადრე ინტერვიუ

ჰქონდა უნივერსიტეტის 10-მდე სტუდენტთან. დასმულ კითხვაზე, ვინ არიან დაკრძალულნი და ვისი ძეგლები დგას უნივერსიტეტის პირველი კორპუსის წინ მდებარე სკვერშიო (უნდა ეთქვა პანთეონი), ჩემდა გასაოცრად, ყველა სტუდენტის პასუხი თითქმის ერთნაირი იყო: ალბათ, ერთი ივანე ჯავახიშვილი იქნება, სხვა არ ვიცი. სწორედ ასეთ შემთხვევაზე აქვს ნათქვამი ჩვენს ცოცხალ კლასიკოსს – საით მიდიხარ, საცოდავო საქართველო!

რაც შეეხება ახალგაზრდობის ინდიფერენტულობას, პირდაპირ გეტყვით, რომ მისი მობილიზაციისა და თავდადების გარეშე მთელი მისი ისტორიის მანძილზე ქვეყანაში არც ერთი სერიოზული პრობლემა არ გადაწყვეტილა და არც მომავალში გადაწყდება. ამ ინდიფერენტიზმის დასაძლევად კი რეალური მოტივაცია, ლიდერისადმი ნდობა, რწმენა და სიყვარულია აუცილებელი!

– ეს კი არც ისე იოლად გადასაწყვეტი საკითხია, რადგან სხვადასხვა ცნობილ გარემოებათა გამო დღეისთვის ქვეყანაში მართლაც არ არის გამოკვეთილი ისეთი ლიდერი, რომელსაც ხალხი მომავალ საპრეზიდენტო არჩევნებში სიამოვნებით დაუჭერდა მხარს...

– არ არისო, რომ ბრძანებთ, ალბათ, იმას სულაც არ გულისხმობთ, რომ ასეთი პიროვნებები რეალურად მართლაც არ არსებობენ. ხმამაღლა ვამბობ, არსებობენ და, თანაც, არა ერთი და ორი, მაგრამ მათი გამოვლენა, წინა პლანზე წამოწევა, განვლილი გზისა და სამომავლო ამოცანების, გეგმებისა და ხედვების გაანალიზებაა საჭირო.

– მერე როგორ მოვახერხოთ ეს? და, რაც მთავარია, როგორ შევარჩიოთ არჩევნებისთვის ჭეშმარიტი ლიდერის თვისებებით დაჯილდოებული ღირსეული პიროვნება?

– გავრისკავ და ვიტყვი, რომ როცა ქვეყნის მომავალი პრეზიდენტის არჩევნების დრო მოვა, ამ ეტაპზე, როგორც გამონაკლისი, პირველი სიტყვის თქმის უფლება, ანუ ამ პოსტზე რამდენიმე კანდიდატის დასახელება ქვეყანამ უნდა მიანდოს ერის სულიერ მამას, მის უწმინდესობასა და უნეტარესობას ილია II-ს, რომლის მიერ შემოთავაზებული კანდიდატებიდან ქვეყნის მომავალ პრეზიდენტს საყოველთაო არჩევნებით დაასახელებს სრულიად საქართველოს მოსახლეობა.

დარწმუნებული ვარ, რომ ამ ინიციატივას მოწინააღმდეგეებიც ეყოლება და მომხრეებიც. ნაწილი ჩათვლის, რომ უწმინდესის ჩართვა ამ ბინძურ საქმეში არ იქნება გამართლებული. ნაწილი კი – პირიქით. ამის მიუხედავად, თუ ჯიუტობად არ ჩამეთვლება, მაინც ჩემს მოსაზრებაზე ვრჩები. და აი რატომ: ისტორიულად ასე იყო და ახლაც ასეა, რომ, როცა ნორმალურ ადამიანს ცხოვრებაში რაიმე ურთულესი პრობლემა გაუჩნდება, რჩევას მამას, ხევისბერს, თავის მოძღვარს ან თუნდაც ახლო მეგობარს? კითხავს, ხოლმე.

თითოეულ ჩვენგანს და სრულიად საქართველოს გაგვიმართლა, რომ მისი უწმინდესობისა და უნეტარესობის სახით, გეყავს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია II, რომელიც ჩვენი სულიერი მამაც არის, მოძღვარიც და ხევისბერიც. და, რაკი ფაქტი რეალობაა და ძალიან გვიჭირს, ქვეყნის ურთულესი ჩიხიდან გამოყვანის მიზნით რად არ უნდა კვითხო მას რჩევა?

ესაუბრა

რუსლან რუსინა

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“. 4 ივნისი 2011 წ.

ნაციონალებს წმას არ მივუკუქმ!

რატომ? იმიტომ რომ არ იმსახურებენ! აქ სამსჯელო არაფერია! რაზან კალამს ხელი მოგვიდე, თავს ძალას დავატან და ობიექტურად გეტყვით ჩემს პოზიციას ამ აქტუალურ პრობლემასთან დაკავშირებით.

ჩვენი საზოგადოების აბსოლუტურ უმრავლესობას, როგორც წესი, ჭეშმარიტებად მხოლოდ საკუთარი აზრი ეჩვენება. ამიტომ იშვიათად გვხვდებიან ადამიანები, რომლებიც მთელი სიგრძე-სიგანით აცნობიერებენ უკუდავ ფრთიან ფრაზას – „მე ის ვიცი, რომ არაფერი არ ვიცი“ (სოკრატე). ასეთ გენიოსობას ბევრს ვერც მოვთხოვ, მაგრამ საზოგადოებამ ის მაინც უნდა შეძლოს, რომ ერთმანეთისგან გაარჩიოს თეთრი და შავი, მაღალი და დაბალი, ჭკვიანი და უჭკუო, ერის შვილი და ძალღის შვილი და ა.შ.

ასეთ პირობებში სასაცილოდ მეჩვენება, როცა პროფესია-დაკარგულ ადამიანთა უმრავლესობას, რადგან ისინი ნაციონალური პარტიის წევრები, ანუ ხელისუფლების ყურმომჭრილი მონები არიან, თავიანთი თავი პროფესიონალ პოლიტიკოსებად მიაჩნიათ. ამიტომ არის, რომ ყველა მნიშვნელოვან საკითხზე აზრის გამოთქმისას, უფრო სწორად, ხალხის დაბოლებისას, ერთი და იგივე ეგრეთ წოდებული პოლიტიკოსები და „ექსპერტები“ გვეჩხირებიან თვალსა და ყურში, ტელევიზორებსა და პრესაში. ნუთუ ამ ათიოდე კაცს მართლა სჯერა, რომ საზოგადოების საღად მოაზროვნე ნაწილს თავისი მოსაზრება არა აქვთ ქვეყნის სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვან ამა თუ იმ

პრობლემაზე? აქვთ, როგორ არა აქვთ, წიგნებსაც გამოსცემენ, სტატიებსაც აქვეყნებენ თავიანთ წრეებში ყოველგვარი ხმაურის გარეშე, კომპეტენტურ აზრსაც გამოთქვამენ და, სამწუხაროდ ყველაფერი ამით მთავრდება.

ხელისუფლება ამ პრობლემებზე მსჯელობისთვის დროს არ ხარჯავს, ხოლო საზოგადოების დიდ ნაწილს ის არ აინტერესებს იმ უბრალო მიზეზის გამო, რომ მათში ნაკლებადაა გამოყენებული მასის ყურადღების ადვილად მისაპყრობი უხამსი გამონათქვამები, დედ-მამის სულის ტრიალი თუ გინება, საზოგადოების შეურაცხმყოფელი ტერმინების ორომტრიალი და სხვ.

როგორც ერთ რიგით ეკონომისტს და პოლიტიკაში ნაკლებად გარკვეულ პიროვნებას მიმაჩნია, რომ დღეს ქვეყანაში უპირველესი მნიშვნელობის მოვლენაა კარსმომდგარი საპარლამენტო არჩევნები, რომელშიც, როგორც ვთქვი, ე.წ. ნაცებს მხარს არ დაუჭერ მრავალი ფაქტორის გამო, რომელთაგან უმნიშვნელოვანესია:

– ნაციონალური პარტიის ხელმძღვანელთა უპასუხისმგებლო, უსინდისო დამოკიდებულება მათი ყოფილი მამა-მარჩენლის ზურაბ ჟვანიას აშკარა, მაგრამ ჯერჯერობით ბურუსით მოცული მკვლელობისადმი და მისი სახელისა და ავტორიტეტის საზოგადოებაში საბოლოოდ გასათახსირებლად ერთი ჭკვიანი აზერბაიჯანელი ბიჭის სიცოცხლის გაწირვა.

– მიშა მაგარიანო წამდაუწუმ რომ გაიძახიან დაქირავებული, მოსყიდული კლაკიორები, საქართველოს ამჟამინდელ პრეზიდენტზე, იგი მართლაც მაგარი გამოდგა. ყოველ შემთხვევაში, სხვა არავინ მეგულება, ვინც მასავით დააჩმორებდა პარლამენტს, მთავრობას, ზოგიერთ ე.წ. ოპოზიციურ პარტიას, ტელევიზიებს და სხვა ნებისმიერ სამთავრობო თუ არასამთავრობო სტრუქტურას;

– პარლამენტმა, ანუ ნაციონალების მორჩილმა უმრავლესო-

ბამ, რამდენიმე კაცის ჭკუაზე ადვილად რომ „მართავს“ ქვეყანაში მიმდინარე ურთულეს ეკონომიკურ პროცესებს, ერთი კაცის ახირებით მიიღო ბევრი ჯერ არნახული და არგაგონილი გადაწყვეტილება. კერძოდ, მისი ძალისხმევით და მხარდაჭერით გაუქმდა ეკონომიკის სამინისტროს ისეთი სტრუქტურული ერთეულები, როგორცაა მცირე ბიზნესის განვითარების დეპარტამენტი, ანტიმონოპოლიური სამსახური, სახელმწიფო შესყიდვების სააგენტო, ბიზნესის განვითარების ხელშეწყობის ცენტრი, ფასების სახელმწიფო პოლიტიკის სამსახური, ეკონომიკის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტი და სხვა, ურომლისოდაც წარმოუგენელია ნებისმიერი ცივილიზებული ქვეყნის მართვის სტრუქტურების საქმიანობა;

ამ სტრუქტურების მოშლის, ანუ ნაციონალისტთა მიერ მოგონილი ქვეყნის ეკონომიკის „მართვის“ „მეცნიერული მიდგომების“ შედეგებს ქვეყანა კიდევ დიდხანს მოიმკის. საქართველოს მძიმე ტვირთად დააწევა მოსახლეობისთვის სიმინდის ჰიბრიდული ჯიშების „შეტენვის“ ეპოპეა; თბილისის აეროპორტში გაყვანილი რკინიგზის „ჩქაროსნული“ მაგისტრალით, ყოველდღიურად „გადაყვანილი“ „ათასობით“ მგზავრი; ქალაქ ლაზიკას მშენებლობის იღვის უაზრობა და იქნებ გამიზნული ბოროტებაც კი; ტელეეკრანების მეშვეობით „დასაქმებული“ ასი ათასობით უმუშევარი და სხვ.

ამჯერად შეგნებულად ავუარე გვერდი (იგი ცალკე სპეციალური განსჯის საგანია) უკვე დაკარგულ ტერიტორიებსა და მომავალში ჩვენს ქვეყნის ტერიტორიაზე, მეზობელი ქვეყნების ვერაგული პოლიტიკის შედეგად, თავიანთი ავტონომიური წარმონაქმნების ჩამოყალიბების მოსალოდნელ შედეგებს. ღრმად ვარ დარწმუნებული, რომ ყველა ეს უმნიშვნელოვანესი პრობლემა, ნაციონალების ფესვების ამოძირკვის პარალელურად მოგვარდება.

– ნაციონალებს თუ დასცალდათ, მალე 21 წლის გოგო-ბიჭები გვეყოლებიან პარლამენტში, რომლებმაც უნდა გადაწყვიტონ ქვეყნის ბედ-იღბალი!!! ბოდიშს მოვიხდი ჩემი ქვეყნის ღირსეული მომავალი თაობის წინაშე, მაგრამ ქვეყნის პარლამენტის მიერ პრობლემისადმი ამგვარ დამოკიდებულებას, უპასუხისმგებლობის გარდა, სხვა სიტყვა ვერ გამოვუძებნე;

– არ მინდა ვინმემ ჩამითვალოს, რომ ნაცმოძრაობის ჯიჟინი მჭირს, მაგრამ ხმამაღლა ვაცხადებ: საქართველოს პარლამენტის წევრების უმრავლესობა, 4-5 ოპოზიციონერის გარდა არაფრის გამკეთებელი არ არის, უფრო მეტიც, მათ ბრალს ვდებ, ქართული საქმეების დაუძინებელ მტრობაში. უსაგნო ბრალდება რომ არ გამომივიდეს, ყურადღებას გავამახვილებ მხოლოდ მათს დამოკიდებულებაზე ქართული ენის გადარჩენის პრობლემისადმი. ბოლო ორი წლის განმავლობაში პრესაში ორჯერ გამოვაქვეყნე ღია წერილები, რომელთა აღრესატი, ორივე შემთხვევაში პარლამენტის თავმჯდომარე დავით ბაქრაძე იყო. მან ორივე წერილი, ყოველგვარი კონკრეტული დავალების გარეშე, პარლამენტის შესაბამისი კომიტეტის თავმჯდომარეს გოკა გაბაშვილს გადაუმისამართა. ამ უკანასკნელმა, ასევე რაიმე დავალების გარეშე, ეს წერილები თავის მოადგილეს ხათუნა ოჩიაურს დააწერა და ამით თავიანთი მისია შესრულებულად ჩათვალეს.

შეიძლება მკითხველმა იფიქროს, რომ ამ წერილებით რაღაც არარეალურ, შესასრულებლად რთულ პრობლემას ვუყენებდი საკანონმდებლო ხელისუფლებას. სრულიადაც არა, უბრალოდ, მხოლოდ და მხოლოდ, პარლამენტის მიერ მიღებული კანონის აღსრულებას ვითხოვდი;

– ძალიან მაინტერესებს, როგორ გაამართლებენ თავიანთ ქმედებას თუნდაც საკუთარი ოჯახის წევრების ან უახლოესი მეგობრების წინაშე ნაციონალური მოძრაობის ადგილობრივი, რეგიონალური აქტივისტები, როცა ამა თუ იმ ქალაქში, რაიონ-

ში, სოფელში ჩასულ თავიანთ მამა-მარჩენალს სახელდახელო კონცერტებს, შოუებს უწყობენ და მოსახლეობას აბლავლებენ „შენ გენაცვალე“, „შენი ჭირიმე“ და ა.შ;

– ყბადაღებული ახალი საავადმყოფოების გახსნასა და ჯანდაცვის ხელმისაწვდომობაზე რომ გვაბოლებენ ნაციონალური პარტიის ლიდერები, მაინტერესებს, თუ იციან, რომ ადამიანის ორგანიზმიდან ფიზიოლოგიურად გამოყოფილი სითხის (კოლმეურნეობის თავმჯდომარის გვარისა არ იყოს, პირდაპირ არც ამ სითხის „სახელსა და გვარს“ დავასახელებ) ანალიზის ფასი ვაკის ერთ-ერთ ლაბორატორიაში 110 ლარი ღირს;

– აგვისტოს ცნობილი მოვლენების დროს დაღუპული გმირების სახელების უკვდავყოფის მიზნით, გადავწყვიტე, გაზეთ „თანადგომის“ პერსონალური ნომერი მიმეძღვნა თითოეული მათგანისთვის. აღნიშნულის თაობაზე სათანადო პროექტი გასაცნობად გადავუგზავნე საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარის პირველ მოადგილეს რუსუდან კერვალიშვილს და თავდაცვის მინისტრს ბაჩო ახალაიას. მრავალი მცდელობა მათ შორის მათი მისამართით პრესაში გამოქვეყნებული ღია წერილებიც ყოვლად უშედეგოდ დასრულდა და არა თუ წერილობითი, სიტყვიერი პასუხებიც ვერ მივიღე. არადა, რას ვთხოვლობდი, არ იკითხავთ? მხოლოდ იმას, რომ დამხმარებოდნენ დაღუპულთა სიების დადგენაში და მათი ოჯახების მისამართების მოპოვებაში! იმისი შეფასება, თუ რა ჰქვია ნაციონალების ლიდერთა ასეთ ქცევას, მკითხველისათვის მიმინდვია;

პირადი ამბიციების ან შეხედულებების სხვებისთვის თავს მოხვევა არ მჩვევია, რასაც დაადასტურებს უამრავი ჩემი სტუდენტი, თანამშრომელი, ახლობელი, ალბათ, ერთდროულად, ის 60 ათასი კაციც, რომლებიც წლების განმავლობაში ჩემი უშუალო დაქვემდებარების სამსახურებში საქმიანობდნენ. აქედან გამომდინარე, უფლებას ვიტოვებ, მომავალი საპარლამენტო

არჩევნებისთვის არც არავის ვურჩიო და არც არავის ვთხოვო (მ.შ. საკუთარი ოჯახის წევრებსაც კი) ვინმესთვის თავისი ხმის მიცემა.

პირადად მე კი, როგორც დასაწყისში აღვნიშნე, ნაციონალებს საპარლამენტო არჩევნებში ხმას არ მივცემ!

ანზორ ბაბუსაღია

რედაქციისგან: რიგითი ეკონომისტი ვარო, უპრეტენზიოდ კი ამბობს ბატონი ანზორ ბაბუსაღია, მაგრამ უწინარესად, სწორედ ამის გათვალისწინებით, გვინდა მკითხველს შევახსენოთ, რომ მან განვლო გზა რიგითი ეკონომისტიდან, საქართველოს მთავრობის მთავარ სახელმწიფო მრჩეველამდე. არის საქართველოს დამსახურებული ეკონომისტი. ავტორია ისეთი გახმაურებული სტატიებისა, როგორებიცაა: „სამჯერ წავიტეხეთ ფეხი, სამჯერ ვერ ავირჩიეთ რიგიანი პარლამენტი“; „შეცდომები, რამაც ქვეყნის ეკონომიკა დაანგრია და ღლეცაც ანგრევს“; „ცრუ ხელისუფალთა ცრუ საქმეები“; „ავიზროვნოთ, მიუხედავად იმისა, რომ ეს ხელისუფლებას არ მოსწონს“. „ქართველი ძლიერია უფრსკულის პირას მიყენებული“; „საზოგადოებრივი ტელევიზია საკუთარ საზოგადოებას დასცინის“; „პოლიტიკოსები იწყებენ ქურდობას, ქურდები – პოლიტიკოსობას“; „რასაც ეს მთავრობა აკეთებს, ეს არის ქვეყნის და ხალხის ღალატი“. ავტორია ნაშრომთა 5-ნაწილიანი დამოუკიდებელი კრებულისა „შეცდომა თუ დანაშაული?!“ არის გაზეთ „თანადგომის“ რედაქტორ-გამომცემელი. დაჯილდოებულია „ღირსების ორდენით“, იაკობ გოგებაშვილის მედლით, საქართველოს ჟურნალისტთა შემოქმედებითი კავშირის დიპლომით.

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“. 19 აპრილი 2012 წ.

ვანი ასეთსა ყოფასა!

სანამ შევიჯნებთ, ზომ ჩვენ ბჭდი ჩვენსაკ სკლთაა!

ისევ ამ ყბადღეზული არჩევნების თაოზაზა

ქვეყნისთვის სასიცოცხლო მნიშვნელობის ამ უმწვავეს პრობლემასთან დაკავშირებით საკუთარი მოსაზრებების ჩამოყალიბება ცხოვრებისეულმა გამოცდილებამ, ალბათ გარკვეულმა განსჯის უნარმა და მოქალაქეობრივმა პოზიციამაც გამაბედვინა. არ გამოვრიცხავ, რომ ზოგიერთი მათგანი ჩემს მომავალ თონენტებთან სერიოზული დაპირისპირების თემად იქცეს.

არჩევნების მოქმედი სისტემით, მისდამი ხელისუფლებისა და ხალხის დამოკიდებულებით ჩვენ „ევროპელები“ კი არა, სადღაც ჯურღმულში ჩარჩენილი ხალხი, ქვეყანა ვართ. დღეს ბევრ თავმოყვარე ქართველს სამარცხვინოდ მიაჩნია ისეთი ქვეყნის მოქალაქეობა, სადაც არჩევნების გაყალბება და მასზე საუბარი ჩვეულებრივი მოვლენაა; სადაც წინასაარჩევნო პერიოდში ამომრჩეველს რაც მოუნდებათ იმას ჰპირდებიან, მისი შეუსრულებლობისთვის კი არავის წინაშე პასუხს არ აგებენ; სადაც ამომრჩეველს, გადმობირების მიზნით, მათხოვრულ ქრთამს ურიგებენ და უაზრო ტყუილებით აბოლებენ; სადაც ადამიანს, უპირველესს და, ალბათ, ერთადერთს – არჩევანის უფლებას ართმევენ და მის ხმას თავისი შეხედულებისა და სურვილის მიხედვით ისე იყენებენ, როგორც აწყობთ; სადაც ჯერ კიდევ არ

ესმით, რომ ამ დღეში ყოფნა, ჩვენივე ბრალია; სადაც არ აცნობიერებენ, რომ არჩევნებისადმი დღევანდელი მიდგომის შენარჩუნების პირობებში, საქართველო უფსკრულში გადაიჩენება და 21 წლის პარლამენტარები ვეღარ უშველიან; სადაც არ სჯერათ, რომ ყველა უბელურება, რაც შეიძლება თავს დაგვატყდეს, ჩვენივე, ანუ ხალხის ბრალია, რომელშიც ლომის წილი ე.წ. არჩევნების ჩამტარებლებზე მოდის; სადაც არ აცნობიერებენ, რომ ჩვენი ბედი ჩვენს ხელთაა!

ჩემი და ჩემზე უფროსი თაობის წარმომადგენლები დამიდასტურებენ, რომ ეს პრობლემები არახალია. საბჭოთა კავშირის პერიოდში, მთელ მის სივრცეში და, მათ შორის, საქართველოშიც, არჩევნები საერთოდ არ ტარდებოდა. იგი იყო დადგმული სპექტაკლი ამ სიტყვის პირდაპირი გაგებით და მნიშვნელობით. ვითომ ჩვენ ვირჩევდით სადღაც, შესაბამისი ღონის კაბინეტებში უკვე არჩეულ კანდიდატებს; ასარჩევი არავინ იყო და ამიტომ ბიულეტენებში შეტანილი ერთადერთი კანდიდატი იმარჯვებდა ხმათა 90-99 პროცენტით. ასეთი ყალბი არჩევნებისადმი ხალხის მასის მოჩვენებითი მხარდაჭერის საილუსტრაციოდ, საარჩევნო უბნებზე კონცერტები და ცეკვა-თამაში იმართებოდა.

საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ, ევროპული მენტალიტეტის რამდენიმე რესპუბლიკამ მალე დაივიწყა ეს მახინჯი გადმონაშთი, ხოლო უმრავლესობამ და, მათ შორის, საქართველომ, კიდევ უფრო განავითარა ე.წ. არჩევნების საბჭოური ფორმები და ამიტომაც ვართ ამ დღეში, ამიტომაც გვჭირს ის, რაც გვჭირს!

მდგომარეობის სასწრაფოდ გამოსწორების აუცილებლობის მიუხედავად, ამომრჩეველთა „ღარიგებებისგან“ თავს შეგნებულად შევიკავებ ორი მიზეზის გამო. **ერთი** ის, რომ მათ არ ვაკადრებ ვურჩიო ან ჭკუა დავარიგო როგორ მოიქცნენ. **მეორე** – დღეს საქართველოში არავითარი აზრი არა აქვს რეალურად დაფიქსირებულ შედეგებს, რადგან, დიდად სამწუხაროდ, ხმების

გამყალბებლები მაინც თავიანთი სასურველი შედეგის გამოცხადებას შეეცდებიან.

ასეთ პირობებში ბუნებრივად დაისმება კითხვა, – რა ქნას ამომრჩეველმა, წავიდეს თუ არა არჩევნებზე? პასუხი ნათელი და ერთმნიშვნელოვანია: **თუ ქვეყნის მომავალზე გული შეგვტკივა, მომავალ საპარლამენტო არჩევნებში, ვისაც უფლება გვაქვს, ყველამ უნდა მივიღოთ მონაწილეობა!**

დასასრულ, გავრისკავ და რამდენიმე მოსაზრებასაც გაგიზიარებთ.

სულ რამდენიმე თვეში ხელისუფლებაში მოსულმა ახალმა ძალამ, სასურველია და, ალბათ, აუცილებელიც, დღის წესრიგში დააყენოს ქვეყნის კონსტიტუციაში და შესაბამის კანონმდებლობაში რადიკალური ცვლილებების შეტანა იმ ვარაუდით, რომ შემდგომ საპარლამენტო არჩევნებში, ე.წ. პოლიტიკურ პარტიებს, რომლებმაც სრულად დაკარგეს მოსახლეობის ნდობა და არარაობებად იქცნენ, დროებით, ანუ ვიდრე ჩვენ ევროპელები გავხდებით და არ დავივიწყებთ არჩევნების გაყალბების თემას, მაქსიმალურად შეეზღუდოთ საპარლამენტო არჩევნებში მონაწილეობის საშუალება და ამით **გარკვეული ხნით, პრაქტიკულად, უარი ვთქვათ, ე.წ. პროპორციულ არჩევნებზე.** ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, ამ წინადადების რეალიზაცია იმას მაინც მოგვცემს, რომ ახალგაზრდობას ჩამოვაცილებთ დროის ფუჭად ხარჯვისა და საკუთარი იაფფასიანი კარიერის იოლად შექმნის ცდუნებისგან.

ასეთ შემთხვევაში, უნდათ თუ არა, ე.წ. პოლიტიკოსები უკანა პლანზე გადაიწვევენ და გაძლიერდება მომთხოვნელობა და პასუხისმგებლობა მაჟორიტარული საარჩევნო სისტემისადმი და **ამომრჩეველი, ვიღაცის მიერ სხვადასხვა მაქინაციებით და შავი ინტერესებით შედგენილ სიაში შეტანილი ვიღაც კარიერისთვის ნაცვლად, მხარს დაუჭერს თავის თემში, სოფელში, რაიონში, ქალაქში გა-**

მორჩეულ პიროვნებას, ვისზეც არსებობს რეალური დადებითი საზოგადოებრივი აზრი, ვინც უკვე საქმით დაამტკიცა ეროვნული ცნობიერებისადმი ერთგულება და ვისაც სერიოზული ვალდებულებები აქვს საკუთარი ამომრჩევლისა და მთლიანად ქვეყნისადმი.

არჩევნებისადმი ხელისუფლების დღევანდელი დამოკიდებულების პირობებში, წინასაარჩევნო პერიოდში, საზოგადოებრივი აზრის გამოკითხვა პოლიტიკურ პარტიათა ან ცალკეული პიროვნებების რეიტინგის „დადგენის“ მიზნით, მიგვაჩნია ყოველად გაუმართლებლად, რადგან ის, როგორც წესი, ტარდება რომელიმე დაინტერესებული მხარის ძალისხმევით და მიმართულია ამომრჩეველთა დეზორიენტაციისაკენ.

პოლიტიკური ასპარეზებიდან, ანუ ქვეყნის მართვის სადავეებიდან ე.წ. პოლიტიკოსთა ჩანაცვლების ჩვენეულ ვარიანტს ბევრი არარეალურად ჩაგვითვლის, მაგრამ ამ უკუჩვენებელი სენისგან გათავისუფლების სხვა გზა აღარ ჩანს. წამლებით მკურნალობა დაგვიანებულია და „ავადმყოფს“ კვლარ ვუშველით. საჭიროა რადიკალური ქირურგიული ჩარევა, რაც სარისკოა, მაგრამ სასიცოცხლოდ აუცილებელი.

ანთიმოზ ოკრიპჯელი*

რედაქციისგან: პრობლემის აქტუალობისა და წერილის ავტორის ზოგიერთი საგულისხმო მოსაზრების გათვალისწინებით, მზად ვართ, ამ საკითხთან დაკავშირებით გავაგრძელოთ სათანადო დისკუსია.

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“. 23 მაისი, 2012 წ.

* ბაბუაჩემის, ანთიმოზ ბაბუნაძისადმი განსაკუთრებული დამოკიდებულების გამო, ჩემი თანაკლასელები და აზლობლები, ბავშვობაში ანთიმოზს მემსახუნენ. ოკრიპა კი ჩემი გვარის წარმოშობის მხარეა, რომელსაც განსაკუთრებული როლი და მნიშვნელობა ენიჭება საქართველოს ისტორიაში.

დადასტურებული, უტყუარი ფაქტები საბრალდებო დასკვნისთვის

ვესაუბრებით ცნობილ პუბლიცისტს, საქართველოს დამსახურებულ ეკონომისტს, გაზეთ „თანადგომა“-ს რედაქტორ-გამომცემელს, იაკობ გოგებაშვილის მედლის მფლობელს ანზორ ბაბუნაძიას. იგი ავტორია ქართული ენის გადარჩენისადმი მიძღვნილი განმაურებული სტატიებისა: „ოღონდ ქართულად ვილაპარაკოთ (გაზეთი „ლიტერატურული საქართველო“, 28. 09. 07), „ენა გადავარჩინოთ ქართული ენა“ („საერთო გაზეთი“, 08.0409), „ვაითუ, ჩვენი ენა ქართული ისტორიის კუთვნილება გახდეს...“ (გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 14.01.2010), „ენა გადავარჩინოთ ქართველებო!“ (გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 19. 10. 10), „ქართული ენის გადარჩენა ხელისუფლების სერიოზული საფიქრალი უნდა იყოს!“ (გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 14. 04. 11) და სხვ.

– ბატონო ანზორ, პირდაპირ თუ ვიტყვით, თქვენს სტატიებში ფარდა აქვს ახდელი ხელისუფლების ყველა შტოს უმოქმედობას, დაწყებული პარლამენტიდან, დამთავრებული აღმასრულებელი ხელისუფლების ყველაზე დაბალი რანგის ჩინონიკამდე. შეიძლება თამამად ითქვას, რომ ადგილი აქვს მათ დანაშაულებრივ წაყრუებას და პრობლემის ფეხზე დაკიდების უტყუარ ფაქტებს.

– დიას, დავიწყებ იმით, რომ აღნიშნული პუბლიკაციები, როგორც იტყვიან, ზღვაში წვეთია იმ წერილებთან შედარებით,

რომლებსაც სისტემატიურად და მაღალ პროფესიულ დონეზე აქვეყნებენ ქართული ენის თვალსაჩინო, თავგადაკლული სპეციალისტები. ვინმე რომ არ გამოგვრჩეს, შეგნებულად არავის გვარს არ ვასახელებ. ახლა კი გადავალ მთავარ სათქმელზე. პრაქტიკულად, ჩემი სათქმელი თქვენ უკვე ბრძანეთ, მაგრამ შევეცდები თქვენი პოპულარული გაზეთის მკითხველი უფრო დეტალურად ჩავაყენოთ საქმის კურსში. აღნიშნულ სტატიებში და ჩემს ნაშრომთა ციკლის „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ის მე-5 ნაწილში, პრაქტიკულად, ქართული ენის გადარჩენის ყველა მნიშვნელოვან პრობლემაზე და მათი გადაწყვეტის კონკრეტულ გზებზეა საუბარი, მაგრამ ამდენი ხნის განმავლობაში, ხელისუფლების მხრიდან, არავითარი რეალური ნაბიჯი არ გადგმულა საქმის სასიკეთოდ.

– როგორც თქვენი პუბლიკაციებიდან ჩანს, 2010 წლის 16 ოქტომბერს, ეროვნული ბიბლიოთეკის საკონფერენციო დარბაზში შეიკრიბეთ „დედა ენის საზოგადოების“ კომისიის წევრები და ერთხმად მიიღეთ „დედაენის დაცვის მანიფესტი“, სადაც წერია:

„გლობალიზაციის ხანაში ქართული ენა დადგა დამახინჯების, გადაგვარების, დაკნინებისა და განადგურების საფრთხის წინაშე. იგი წალეკა ბარბარიზმებმა, კალკამ, მიბაძვამ და ასევე სინტაქსურმა სიმახინჯეებმაც. ენა ერის ბურჯია და შველას საჭიროებს.

დადგა დრო, რომ ამოქმედდეს ზეპარტიული, პოლიტიკურად მიუკერძოებელი, ზოგად ეროვნული დაწესებულება, რომელიც იზრუნებს ენის სიწმინდის შესანარჩუნებლად, მის გადასარჩენად და გასაძლიერებლად.

მან უნდა მოიზიდოს ქართული ენის სპეციალისტები (ენათმეცნიერები, ფილოლოგები), რომლებიც შეიმუშავენ ქართუ-

ლი ენის გადარჩენისა და შემდგომი განვითარების კონცეფციას; შექმნიან და მუშაობაში ხელს შეუწყობენ სხვადასხვა მიმართულებით სათანადო ლექსიკისა თუ ტერმინოლოგიის დარგობლივ კვლევით ცენტრებს, გააღრმავებენ ქართული ენისა და სწორი მეტყველების საჯარო პროპაგანდას ტელევიზიის, რადიოსა თუ პრესის მეშვეობით, სათანადო დარგობრივი ლექსიკონების, სახელმძღვანელოების, სამახსოვრო ბუკლეტებისა და სხვა თვალსაჩინო მასალის გამოქვეყნება – გავრცელების გზით.

მან ხელი უნდა შეუწყოს საგანგებოდ დაფინანსებული პროგრამების ხორცშესხმას ქართული ენის მასწავლებლების მომზადება – გადამზადების მიზნით.

სასწრაფოდ უნდა შეიქმნას ხანგრძლივადიანი კომპლექსური გეგმა სახელმწიფო დონეზე, რათა დროულად გამოეფხიზლდეთ და დაეიცვათ ქართული, როგორც სახელმწიფო ენა.

გადავარჩინოთ ენა და ენა გადავვარჩინს ჩვენ“.

– კი ბატონო, მანიფესტი მივიღეთ, მაგრამ რად გინდა, „კრება დარჩა მზიარული“. უფრო მეტსაც გეტყვით. ჩემს გარდა, „დედაენის კომისიის“ წევრები ბრძანდებიან ისეთი ცნობილი პიროვნებები, მეცნიერები და საზოგადო მოღვაწეები, როგორებიც არიან (ჩამოთვლილი ტიტულების გარეშე, რისთვისაც მათ ბოდიშს ვუხდი) ბატონები: ზაზა გაჩეჩილაძე, თამაზ კვაჭანტირაძე, რისმარგ გორდეზიანი, ვახტანგ როლონაია, გია ნიჟარაძე, მანანა დუმბაძე, ლევან ჩიქვანაია, თამაზ ებანოიძე, ლევან ღვინჯილია, მანანა გიგინეიშვილი და სხვ. დარწმუნებული ვიყავი, რომ კომისიის ასეთი პერსონალური შემადგენლობა „მთას ძვრას უზამდა“, მაგრამ მოვტყუვდი. ამ ხნის განმავლობაში ერთხელაც არ შევკრებილვართ, არ გვიმსჯელია, ჩვენი წინადადებები და პროგრამები არ შეგვიჯერებია...

– რატომ?

– იმიტომ, რომ კომისიის ცალკეული წევრები დაკავებული არიან პირადი პრობლემებით და ამ „უბრალო“ საქმისათვის ვერ მოიცალებს. ღიახ, ვერ მოიცალებს! ამ ხნის განმავლობაში, ზოგიერთი, უმაღლესი დონის სახელმწიფო ჯილდოს მიღებასთან დაკავშირებული პრობლემების მოგვარებით ან თბილი კაბინეტის შენარჩუნებაზე ზრუნვით იყო დაკავებული; ზოგიერთი, ხელისუფლებას თვალში არ ეჩხირება თავიანთი შვილებისათვის მყუდრო გარემოს შენარჩუნების მიზეზით; ზოგი სერიოზული საქმეებით დაკავებულობის გამო ვერ იცლის ამ „უმაღური“ საქმისათვის; ზოგი კი, ჩემი არ იყოს, ხლავორთობს და იქნევს დაჩლუნგებულ და ყავლგასულ ხმაღს და ა.შ. შედეგს კი ყველა ვხედავთ.

2011 წლის 14 აპრიღს, ქართული ენის დღეს, გაზეთი „საქართვეღოს რესპუბლიკის“ მეშვეობით ღია წერიღი გავეუზხავენე საქართვეღოს პარღამენტის თავმჯღღმარეს ბატ. დავით ბაქრაღეს, რომელშიც ამ პრობღემის მთელ ისტორიას მოვეუყარე თავი. ჩამოვაყალიბე კონკრეტული წინადაღებები, რომღებიც ითხოვენ ოპერატიულ გადაწვეტას და ა.შ. მაგრამ ამ შემთხვევაშიც ფუჭი გამოღდა ჩვენი მცღღეღობა.

– რაღმე სახის რეაღირება მოჰყვა ამ ღია წერიღს?

– საქმეც ეს არის. არავითარი რეაღირება, არავითარი დაინტერესება, არავითარი უხერხუღობის გრძნობა. უფრო მეტიც, ჩემი წერიღი პარღამენტის თავმჯღღმარემ ყოვეღგვარი კონკრეტული დავაღების გარეშე გადაუღმისამართა პარღამენტის შესაბამისი კომიტეტის თავმჯღღმარეს გოკა გაბაშვიღს. ამ უკანასკნელმა ეს წერიღი ასევე არაფრისმთქმელი რეზოღუციით დააწერა თავის მოადღიღეს ქაღბატონ ხათუნა ოჩიაურს. დიღი მცღღეღობის შედეგად, როგორც იქნა ოფიციაღურ მიღებაზე ვეახღე მას და კარგა ხანს ვისაუბრეთ აღნიშნული პრობღემის

თაობაზე. ძალიან მოკლედ რომ ვთქვა, ხათუნა ოჩიაური დამპირდა, რომ გარკვეულ ღონისძიებებს გაატარებდა და შედეგს მაცნობებდა. დაპირება არარეალური რომ იყო, თავიდანვე ვიგრძენი, რადგან ყოველმხრივ მიმტკიცებდა, ქვეყანას და პარლამენტს უფრო სერიოზული პრობლემები აქვს გადასაწყვეტი და ამისათვის, ალბათ, ვერ მოვიცლითო. ისე ავიხდათ ყოველივე კარგი. არც მოიცალეს და დღემდე არც არანაირი პასუხი არ გამოუგზავნიათ. ამ ფაქტთან დაკავშირებით პარლამენტის თავმჯდომარეს შეხსენების წერილიც გავუგზავნე, რომელიც ასე დაგამთავრე: „**ბატონო დავით, რა ხდება? გაებუტეთ ქართულ ენას თუ უბრალოდ ვერ იცლით მისთვის?!**“ თითქმის წელიწადი გავიდა და არც ამ წერილზე გამოუგზავნიათ პასუხი.

– **ვერ მოვისვენებ, ვიდრე არ გკითხავთ. მაინც რას ითხოვდით ასეთ უსაშველოს?**

– ღროულად შევატყვე, რომ ჩვენი ხელისუფლება დედაენის გადარჩენის ზემოთ ჩამოთვლილ პრობლემებს არ მიხედავდა და ამიტომ იძულებული გავხდი, ბოლოს და ბოლოს ჩვენი მოთხოვნა მინიმუმამდე შემემცირებინა და მხოლოდ ასეთი ფორმით ჩამომეყალიბებინა:

„პრობლემა კომპლექსურია და ერთბაშად, ერთი ხელის მოსმით ყველაფერი არ მოგვარდება. აქედან გამომდინარე, გთავაზობთ პრობლემის მკვლარი წერტილიდან დაძვრის პირველი ეტაპის კონკრეტულ წინადადებას: საქართველოს პარლამენტმა მიიღოს კანონი ან სათანადო ჩასწორება კანონში „რეკლამის შესახებ“, რომელშიც ერთმნიშვნელოვნად, გარკვევით ჩაიწერება, რომ ვაჭრობისა და მომსახურების ნებისმიერ ობიექტს, აგრეთვე წარმოება – დაწესებულებებს, საკუთრების ფორმების მიუხედავად, სარეკლამო აბრები, წარწერები, სახელწოდებები და მათი დანიშნულების გამომხატველი ნებისმიერი მინიშნება,

როგორც წესი, გაუკეთდეს ქართულ ენაზე და მხოლოდ ამის შემდეგ, შედარებით მცირე ზომებით, რომელიმე უცხო ენაზე.

სასურველია, პარლამენტის მეცნიერებისა და განათლების, აგრეთვე დარგობრივი ეკონომიკის კომიტეტებმა შესაბამის სტრუქტურებთან ერთად მოამზადონ სათანადო კანონპროექტი და არსებული რეგლამენტის შესაბამისად, მისცენ მას მსვლელობა“.

– თქვენი მოთხოვნა რეაგირების გარეშე რომ დატოვეს, დღევანდელი ხელისუფლების გადაპიკიდე, გასაკვირი არ არის, მაგრამ გვეჩვენება, რომ მდგომარეობა კიდევ უფრო რთულდება, მით უმეტეს, რომ ხელისუფლება, ხშირად არღვევს კანონს. ამას სხვა თუ არაფერი, განუკითხაობა ქვია. ამ შემთხვევაშიც ანალოგიურ დამოკიდებულებასთან ხომ არ გვაქვს საქმე? თუ იზიარებთ ჩვენს პოზიციას, მაშინ იქნება კონკრეტული ბრალდებაც ჩამოაყალიბოთ.

– საყოველთაოდ მიღებული წესია, რომ კანონს, ბრძანებას, განკარგულებას ვინც გამოსცემს, ჯეროვანი კონტროლიც მან უნდა დააწესოს მის შესრულებაზე. ჩვენს კონკრეტულ შემთხვევაში, საქართველოს კანონი „რეკლამის შესახებ“, არასათანადო ყურადღების გამო, პრაქტიკულად, არ სრულდება. თავს უფლებას ვაძლევ და შეგახსენებთ ამ კანონის ზოგიერთ პუნქტს, რომელთა შესრულებაზე სათანადო კონტროლის არარსებობის გამო, რთულად გამოსასწორებელი პრობლემები შეექმნა მშობლიურ ენას. აი, ზოგიერთი მათგანიც:

„რეკლამა საქართველოს მთელ ტერიტორიაზე ვრცელდება სახელმწიფო ენაზე“ (მუხლი 4. პ. 2)

„უცხო ენაზე შესრულებული წარწერა ზომით (ყველა შემთხვევაში)... არ უნდა აღემატებოდეს სახელმწიფო ენაზე შესრულებულ (ტრანსლიტერირებულ) ფორმას“ (მუხლი 4, პ. 3);

„ორენოვანი მანათობელი წარწერების გამოყენების შემთხვევაში აუცილებელია ობიექტზე გაკეთებული ყველა წარწერა „ქართულიც და უცხოურიც“ იყოს ერთნაირად განათებული და კითხვადი „(მუხლი 4, პ. 4);

დამეთანხმებით, რომ ზემოთ ჩამოთვლილი ყველა პუნქტი საქართველოში ძალიან ხშირად უხეშადაა დარღვეული;

კანონის მე-4 თავი (პუნქტი 17), რომელიც ეძღვნება სახელმწიფო კონტროლს რეკლამის სფეროში, ნათლადაა ჩაწერილი, რომ: „ადგილობრივი თვითმმართველობის (მმართველობის) ორგანო ახორციელებს... რეკლამის კანონმდებლობის შესრულების სახელმწიფო კონტროლს; იღებს გადაწყვეტილებას არასათანადო რეკლამის სრულად ან ნაწილობრივ შესრულებასა და კონტრერეკლამის განხორციელებაზე; უფლება აქვს „რეკლამის შესახებ“ საქართველოს კანონმდებლობის დამრღვევს, კანონით დადგენილი წესით დააკისროს ადმინისტრაციული სახდელი; უფლებამოსილია მიმართოს შესაბამის ორგანოებს სისხლის სამართლის საქმის აღძვრის თაობაზე; რეკლამის შესახებ საქართველოს კანონმდებლობის დარღვევასთან დაკავშირებით მიღებული გადაწყვეტილებების ეკონომიკური აგენტების მიერ შეუსრულებლობის შემთხვევაში მიმართოს სასამართლოს შესაბამისი მოთხოვნებით“.

უფრო მეტიც, განხილული კანონის მე-6 მუხლით, რომელიც გარე რეკლამის რეგულირებას ეხება, მკაფიოდაა ჩაწერილი, რომ „ამ მოთხოვნის შესრულებაზე პასუხისმგებელნი არიან ადგილობრივი თვითმმართველობისა და მმართველობის ორგანოები“. არ მესმის, რა უნდა ჩაეწერა კანონპროექტის ავტორს კიდევ, რომ ზემოაღნიშნული კანონის ეს პუნქტები მკვდრად მობილი არ ყოფილიყო?!

პრობლემისადმი კანონის ამგვარი დამოკიდებულების პირო-

ბებში, სერიოზული მცდელობის მიუხედავად, ქვეყნის ადგილობრივი მმართველობის არც ერთი ორგანოს წლიურ ანგარიშში არ აღმოჩნდა არც ერთი ფაქტი, რომ სათანადოდ აკონტროლებენ და იცავენ ზემოაღნიშნული კანონის ძირითად მოთხოვნებს!

– ჩემი აზრით, იურიდიული შეფასება უნდა მიეცეს ამ წერილში ჩამოთვლილი საქართველოს კანონის დამრღვევთა მოქმედებებს და უნდა დადგეს მათი პასუხისმგებლობის საკითხი.

– ასეთ შემთხვევაში დაინტერესებულ პირთათვის დამატებითი, კონკრეტული ფაქტების მიწოდებაზე ვალდებულებას ჩვენს თავზე ვიღებთ, განაცხადა ანზორ ბაბუხაძემ.

ესაუბრა

ანა ვადაჭკორია

„საერთო გაზეთი“. 11-17 იანვარი, 2012 წ.

„ქაჯები მოდიან“ და მრავალეხიან...

ქაჯები მოდიანო, რამდენიმე წლის წინ გაგვაფრთხილა ქალბატონმა სალომე ზურაბიშვილმა. გამართლდა მისი წინათგრძნობა, ქაჯები მოვიდნენ და რაც ძალზე სავალალოა, გამრავლდნენ კიდევ!

ქართული ენის ლექსიკონში, სიტყვა „ქაჯი“ განმარტებულია, როგორც: ავსული, ეშმაკი, კუდიანი, მაცდური, თავზე ხელაღებული და დამთხვეული ადამიანი.

თანამედროვე გაგებით, ქაჯი ანუ ქაჯური ქცევა კიდევ უფრო მძიმე სიტუაციას გამოხატავს, რომელსაც ჩვენი არაკომპეტენტურობის გამო სხვა უფრო გასაგები ან ზუსტი სინონიმი ვერ მივუსადაგეთ. მიუხედავად ამისა, შევეცდებით ე.წ. ქაჯობა და ქაჯობის გამომხატველი ქცევები კონკრეტულ და რეალურ ფაქტებზე დაყრდნობით ავხსნათ, რაც, იმედია, აღვილად გასაგებს გახდის ქაჯობის ფენომენის ნიუანსებს.

დღევანდელი პარლამენტის წევრების უმრავლესობის დამოკიდებულებას ქართული ენის პრობლემებისადმი, ქაჯობის მეტს ვერაფერს დავარქმევთ. რამდენი წერილი იწერება და რამდენი სტატია ქვეყნდება ზემოთ აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, მაგრამ, როგორც იტყვიან, შეაყარე კედელს ცერცვი. პრობლემა კომპლექსურია და მისი მკვლარი წერტილიდან დაძვრას ქართული სისხლი ჭირდება.

ქაჯობის გამომხატულების ერთ-ერთ მთავარ ქმედებად მიგვაჩნია ხელისუფლების მიერ საკუთარი ქვეყნის მოსახლეობის დაბოლება მრავალ საკითხში. სხვა რა შეიძლება დავარქვათ ისეთ აბსურდებს, როგორებიცაა: „ბათუმი ყველაზე ნაკლებნაღებიანი ქალაქია შავი ზღვის აკვატორიაში“, „ბათუმის პლაჟი გაცილებით უფრო კეთილმოწყობილია, ვიდრე ნიცის, კანის, მონტე-კარლოსი, ბარსელონას და ა.შ“, „სამ ოთხ წელიწადში ავაშენებთ ქალაქ ლაზიკას, სადაც ნახევარი მილიონი მოსახლე

იქნება“ და მრავალი სხვა. ბუნებრივია, ასეთი უგუნურობები კომენტარს არ საჭიროებენ.

ხელისუფლება **ქაჯური** უტიფრობით გვიმტკიცებს, რომ საქართველო პირველ ადგილზეა მსოფლიოში ბიზნესის წარმოების სიმარტივით და საიმედოობით. ასეთ პირობებში რა ღმერთი გაუწყრათ უცხოელ ინვესტორებს, რომ თუნდაც თბილისის ცენტრში მუქთად შეძენილი მიწის ნაკვეთებისა და შენობების პირობებში აბსოლუტურად ყველა დაწყებული სასტუმროს მშენებლობა დაკონსერვებული რომ არის?

ხელისუფლებას ჯერ არ ნახულ და გაგონილ **ქაჯობად** უნდა ჩაეთვალოს თავისი ქვეყნის მოსახლეობისთვის საინფორმაციო საშუალებების შეზღუდვის ყოველგვარი მცდელობა და ნადირობა თეფშებზე. ამ მიმართებით მართლაც რომ პირველ ადგილზე ვართ მსოფლიოში.

ქაჯობის დამადასტურებელ ფაქტებს რა გამოლევს, მაგრამ იმედია, შემოდგომაზე, ხელისუფლების შეცვლის შემდეგ, მოსახლეობის უკიდევანო დაბოლება და აბუჩად აგდება შეწყდება, მაგრამ თავად ჩვენი მოსახლეობის საგრძნობი ნაწილის ქაჯობას, ალბათ, კარგა ხანს არაფერი ეშველება. სამწუხაროდ, დიდი მტკიცება არ უნდა, რომ ამ მიმართებით, ანუ ჩვენი მხრიდან, ქაჯობის გამოვლინების ხარისხი წლიდან წლამდე მატულობს. არადა, საკითხავი და დასაფიქრებელი ის არის, რომ თუნდაც ჩემს მახსოვრობაში, ანუ დაახლოებით 50 წლის წინ სულ სხვა ქვეყანაში ვცხოვრობდით. მარტო იმის განხილვა რად ღირს, როგორი დამოკიდებულება და მოწინება არსებობდა უმცროს-უფროსს შორის, მოსაწავლესა და მასწავლებელს შორის, სკოლის დირექტორი ხომ ყველა ჩვენგანისათვის უპირველეს საპატივცემულო პიროვნებას წარმოადგენდა. მიზეზები, რამაც ყველაფერი თავდაყირა დააყენა, მრავალფეროვანია, რომელიც ამჯერად ჩვენი განსჯის საგანს არ წარმოადგენს და ამიტომ

ყველასთან ბოდიშის მოხდით, კვლავ გავაგრძელებ, ჩვენს ყოველდღიურ ცხოვრებაში, ქაჯებისა და ქაჯობის (ხშირად თავხედობის) ინსტიტუტის ფარდის ახდას.

ჰქვია თუ არა **ქაჯობა** ისეთ ქცევას, როცა სკოლის მასწავლებელი თავის მოსწავლეს სიგარეტს მოსთხოვს და „მაგარი ტიპის“ სახელის მოსახვეჭად მასთან ერთად გააბოლებს?

ქაჯობად მიმაჩნია საზოგადოებრივ ტრანსპორტში ან ხალხის თავშეყრის ადგილებში (მ.შ. პანაშვილებზე, გასვენებებში) გამორჩეულად ხმაძალა საუბარი სხვისთვის უინტერესო თემებზე.

ქაჯობის მეტი რა შეიძლება დაერქვას იმ შემთხვევას, როცა თოთო ბავშვით, მგზავრი მანქანაში მძღოლის გვერდით დასკუბდება და თანაც სიგარეტს გააბოლებს. საინტერესოა, როდის შემოვიდა მოდაში ქაჯების მიერ ტაქსში ან საერთოდ მსუბუქ მანქანაში ჩაჯდომისთანავე სიგარეტის მოკიდება, ასეთი ქცევაც ცივილურ ქვეყნებში აბსურდად ითვლება, გვახსოვდეს, რომ ჩვენც „ეკროპელები ვართ“.

ქაჯობაზე მეტია საოჯახო ნარჩენების, ნაგავის, სიგარეტის ნაშვავის სახლის ფანჯრიდან, აივნოდან გადაგდება ან სადარბაზოში დაყრა.

ქაჯობა არ არის, როცა სკვერებში ან პარკებში, ახალგაზრდობა საბალე სკამების საზურგეებზე არიან შემოსკუპებულნი, ფეხებით დასაჯდომზე ასულები იქაურობას მიზანმიმართულად რომ ანადგურებენ და ანაგვიანებენ?

ქაჯობის ყველა ნორმას სცილდება, როცა ჩვენი ახალგაზრდობის დიდი ნაწილის მეტყველებაში მასობრივი ხასიათი მიიღო თავიანთი დედების წამდაუწუმ დაგინების ამაზრუნემა გამონათქვამებმა და ქალისა და მამაკაცის სასქესო ორგანოების ყოველი სიტყვის შემდეგ, აბსოლუტურად უადგილოდ ხმარებამ. ჩვენი თაობა დედას სხვას ვაგინებდით და ისიც ძალზე იშვიათად, ეს მამაცხონებულები და დედაარღნიანები, თავიანთ დედებს თავადვე უსწორებენ ანგარიშს.

ზემოთ ნათქვამს რა ეწოდება, კაცობრიობას ჯერჯერობით არ დაუდგენია. დიდად სამწუხაროდ ყოველწლიურად პრემი-რებული ჩვენი ზოგიერთი ვაი მწერალი თავის პოპულარობას სწორედ ამ ჟარგონების წამდაუწუმ ხმარებით აღწევს, ვაი, ჩვენს პატრონს უბედურს!

ქაჯების გარდა რა შეიძლება ვუწოდოთ ისეთ „მოქალაქეებს“, რომლებიც ძალიან ხშირად მანქანებიდან ყრიან სიგარეტის ნამწვავს, მის კოლოფს, ბანანის კანს, ნახმარ „შპრიცებს“ და სხვა. საგულისხმოა, რომ ყველაზე გამომწვევად და ხშირად, ამას დაბურულიმიწებიანი ჯიპის ტიპის მანქანების მძღოლები, თავიანთი მგზავრები ან ეგრეთწოდებული მავანთა დაცვის ბიჭები ჩადიან. სამწუხაროდ, ანალოგიური ქცევისგან ზოგჯერ არც ჩვენი „სანაქებო“ პატრულის ეკიპაჟი არის უცოდველი.

უფრო დიდი **ქაჯობა** იქნება? როცა რამდენიმე ხნის წინ, ერთ-ერთი ძალზე პრესტიჟული და პოპულარული სახელოვნებო სასწავლო აკადემიის რექტორმა, კოლმეურნეობის თავმჯდომარის არ იყოს, გვარს არ დავასახელებ, ტელევიზიის პირდაპირ ეთერში, არც მეტი, არც ნაკლები განაცხადა: „სადგურის ან ბაზრის რომელიც გნებავთ ქართული სიმღერა მირჩვენია ნებისმიერ რუსულ სიმღერასო“... რას იზამთ, კაცია და გუნება, რომ იტყვიან, გემოვნებაზე არ დაობენ. უფრო მეტიც, ერთ-ერთმა „პოპულარულმა“ ახალგაზრდა მწერალმა, რომელიც ყოველ წელს სხვადასხვა პრემიის ლაურეატობას „ირტყამს“ ერთ-ერთი ჟურნალის ერთ-ერთ ინტერვიუში ხმამაღლა განაცხადა: „მეზიზღება ქართული ტრადიციები და ქართველი ჩოხოსნებიო“.

სხვა კიდევ რა უნდა ვითხრათ, ბატონებო, იქნებ ამ წლის შემოდგომამდე მაინც მოასწროთ რაიმეს გაკეთება.

ანთიმოზ ოპრიპელი

„საერთო გაზეთი“. 25-31 ივლისი, 2012 წ.

პუბლიკაციები, რომლებიც შესულია „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს პირველ ხუთ წიგნში

სათქმელი დროულად უნდა ითქვას. – 1998 წ.

„პოლიტიკოსები იწყებენ ქურდობას, ქურდები –
პოლიტიკურ საქმიანობას“ – 2001 წ.

უპასუხოდ დარჩენილი კითხვები. – 2001 წ.

პრეზიდენტს მისი გუნდის ბევრი წევრი ღალატობს. – 2000 წ.

გვანსოვდეს ბავშვები. – 2000 წ.

პასუხი ორ შეკითხვაზე. – 2001 წ.

ახლა მანც წაიკითხონ ჩემი მათდამი გაგზავნილი წერილი. – 2001 წ.

ამბავი სხვადასხვა აქციისათვის თავშემონახული ხალხისა. – 2002 წ.

მოკლეს თბილისი, ჩვენი თბილისი, მთლად
გააბახეს დედაქალაქი. – 2002 წ.

საბაზრო ეკონომიკა „ბაზარს“ როდი ნიშნავს! – 1992 წ.

გადაახლევენეთ მილიონი და აშენოს რამდენიც უნდა. – 2001 წ.

არჩევნები, ო, ეს არჩევნები! – 1999 წ.

„საერთაშორისო სავალუტო ფონდი –
სიკეთე თუ ბოროტება“ – 2005 წ.

რეგულირება თუ დერეგულირება. – 2005 წ.

მხოლოდ პროფესიონალიზმი გადაგვარჩენს – 2002 წ.

აღსრულდა ნოე ჟორდანიას წინასწარმეტყველება,
კომუნიზმის ლიკვიდაცია კომუნისტების მეთაურობით
განხორციელდა – 2003 წ.

პოლიტიკოსები ისევ ქურდობენ – 2003 წ.

„სამჯერ წავიტეხეთ ფეხი, სამჯერ ვერ ავირჩიეთ
რიგიანი პარლამენტი“ – 2003 წ.

პრობლემა ნომერი პირველი – 2003 წ.

პრივატიზაცია – შეცდომა თუ დანაშაული?! – 2004 წ.

კვლავაც ვწერთ და ჩვენვე ვიკითხოთ?! – 2004 წ.

თამამად ვეძებთ ალტერნატიული ვარიანტები – 2004 წ.

ვერანადირი ახალი კანონი ვერ გვიშველის, თუ ეკონომიკის
განვითარების რადიკალური პროგრამა არ შემუშავდა – 2004 წ.

საჭიროა მარტივფორმულიანი კონკრეტული პროგრამა – 2004 წ.

გაუგებარი ბრძანება და გასაგები ქუჩის აქციები,
ასე ეკონომიკას ვერ ავაშენებთ – 2005 წ.

გაუგებარი ბრძანება და გასაგები ქუჩის აქციები, ასე
ეკონომიკას ვითომ ავაშენებთ? – 2005 წ.

შევხედოთ სიმართლეს თვალებში – 2005 წ.

უუახლოვდებით ჩვენს ზღვას, რომელიც, სამწუხაროდ,
ჯერ ასე შორია?! – 2005 წ.

ხსნის ერთადერთი გზა საყოველთაო შრომა – 2005 წ.

საკონტროლო-სალარო აპარატების ყველა ღონეზე
დანერგვის აბსურდულ მოთხოვნებს მის
დისკრედიტაციამდე მივყავართ – 2006 წ.

შეცდომები, რამაც ქვეყნის ეკონომიკა დაანგრია და
დღესაც ანგრევს – 2007 წ.

რას გვიქადის და დაქცევას, განადგურებას! – 2007 წ.

ცრუ ხელისუფალთა ცრუ საქმეები – 2008 წ.

პრეტენდენტებს - მხოლოდ თანაბარი პირობები – 2008 წ.

აურჩეველი რჩეული – 2008 წ.

ქვეყნის განადგურების გეგმას მთელი ერი წინ უნდა აღუდგეს!
იქნებ ერის სულიერ მამას მაინც მიუგდოთ ყური – 2009 წ.

საკუთრების გარეშე კაცს სამშობლო არა აქვს – 2009 წ.

საქართველოს ეკონომიკის გადარჩენის ქართული გეგმა – 2009 წ.

ღია წერილი საქართველოს პრეზიდენტს
ბატონ მიხეილ სააკაშვილს – ვინ და რატომ ცდილობს
ხალხის და ხელისუფლების დაპირისპირებას?! – 2004 წ.

საქართველოს ეკონომიკურ მეცნიერებათა აკადემიას – 2010 წ.

ღია წერილი ქართველ მწერლებს – საქართველოს
მწერალთა XX ყრილობაზე ვერნატჰვაში სათქმელი – 2000 წ.

ღია წერილი ბატონ თამაზ წივწივაძეს – 2001 წ.

ღია წერილი ქვეყნის საკანონმდებლო და
აღმასრულებელ ხელისუფლებას –
უპასუხოდ დატოვებული კითხვები – 2001 წ.

ღია წერილი ბატონ თამაზ კვაჭანტირაძეს – ვაითუ ჩვენი
ენა ქართული ისტორიის კუთვნილება გახდეს... – 2010 წ.

ღია წერილი ქალბატონ რუსუდან კერვალიშვილს –
თქვენგან ამას არ ველოდით – 2010 წ.

ღია წერილი ბატონ ბაჩო ახალაიას –
დაღუპული გმირების სახელების უკვდავყოფაზე
ზრუნვა ყველას უპირველესი საქმეა! – 2010 წ.

ღია წერილი ბატონ ზურაბ ნოლაიძელს –
ზოგიერთი ამონარიდი თქვენი წარსული საქმიანობის
შეფასების საბრალოდებულო დასკვნიდან – 2010 წ.

ღია წერილი ხელისუფლებას –
„ოღონდ ქართულად ვილაპარაკოთ“ – 2007 წ.

ღია წერილი „მწერალ“ ლაშა ბულაძეს –
ყველაფერს აქვს საზღვარი, თვით თვალსაზრისსაც კი! – 2010 წ.

ენა გადავრჩინოთ, ქართველებო! – 2010 წ.

რომელი ეპოქა უფრო რყვნის ჟურნალისტებს? – 2010 წ.

შავგვრემანებს შავი ჩოხა მოგვიხდება!.. – 2011 წ.

ჩვენი დამაქცევარი საბჭოთა სისტემა... – 2011 წ.

ახალგაზრდობა – იმედი ხვალის... – 2011 წ.

ღია წერილი საქართველოს პარლამენტის
თავმჯდომარეს ბატონ დავით ბაქრაძეს –
ქართული ენის გადარჩენა ხელისუფლების
სერიოზული საფიქრალი უნდა იყოს! – 2011 წ.

კიდევ ერთი მოკრძალებული თხოვნა პატრიარქს! – 2011 წ.

პუბლიკაციები, რომლებიც „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს კრებულებში არ არის შესული

პრივატიზაცია? დიახ, მაგრამ...

გაზეთი „რესპუბლიკა“, 30 ივნისი, 1991 წელი

საბაზრო ეკონომიკას მომავალი თაობა გადავაცოლეთ

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 3 სექტემბერი, 1996 წელი

ღია წერილი საქართველოს პრეზიდენტს ბატონ ელუარდ შვეარდნაძეს

„სახალხო გაზეთი“, თებერვალი, 1999 წელი

**ვიაზროვნოთ, მიუხედავად იმისა, რომ ეს ხელისუფლებას არ მო-
სწონს. „ქართველი ძლიერია უფსკრულის პირას მიყენებული“**

„დილის გაზეთი“, 23 აგვისტო, 1999 წელი

**გაყინული ექსპერიმენტი, ანუ მინისტრებმა პრეზიდენტის დავალება
მიიყურისძირეს**

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 17 თებერვალი, 2000 წელი

**ხელისუფლების დისკრედიტაციისათვის ზომ არ აკეთებენ
(გაყინული ექსპერიმენტი)**

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 23 მარტი, 2000 წელი

**ექსპერიმენტი, რომელიც შემოსავლების გაორმაგებას გვპირდებოდა,
სახელისუფლებო ქსელში „გაჭყდეს“**

გაზეთი „დრონი“, 18 ივლისი, 2000 წელი

დაე, ისმინოს ბრმაბაც და ყრუბაც!

გაზეთი „სარკმელი საქართველოსი“, იანვარი, 2001 წელი

**ღია წერილი საქართველოს მწერალთა კავშირის
თავმჯდომარეს, ბატონ თამაზ წიგწივაძეს**
გაზეთი „ლიტერატურული საქართველო“,
9-15 თებერვალი, 2001 წელი

დაე, ისმინოს ბრძამაც და ყრუმაც!
გაზეთი „სარკმელი საქართველოსი“, ივნისი, 2001 წელი

**ფიქსირებული გადასახადები ტოტალური საგადასახადო
კორუფციის შემცირებისა და მეწარმეობის გადარჩენის
ერთადერთი შანსი**
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 1 აგვისტო, 2001 წელი

ჩვენთან პროფესიონალიზმის დეფიციტია
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 26 ივლისი, 2002 წელი

ხმამალლა სათქმელი
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 7 მარტი, 2003 წელი

ამ პროგრამით „ტადრამდე“ ვერ მივალთ
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“,
23 ოქტომბერი. 2003 წელი

**ნუ იქნებით „სტავკების“ ტყვეობაში, ნუ გადაიხდით
ქრთამს თქვენი შვილების უსწავლელობაში**
ჟურნალი „ბიზნესი და კანონმდებლობა“, №2, 2004 წელი

ვინ რას მიიღებს პრივატიზაციიდან
ჟურნალი „ბიზნესი და კანონმდებლობა“, №3, 2004 წელი

რატომ ამჯობინებენ ღუმელს მეცნიერები
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“,
21 აგვისტო, 2004 წელი

**გადასახადების ამკრეფთ შემოქმედებითი
მიდგომა აღარ დასჭირდებათ**

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 15 იანვარი, 2005 წელი

**„მაგიური“ ბრძანება ანუ „საით მიდიხარ,
საცოდაო საქართველოვ?!“**

ჟურნალი „ბიზნესი და კანონმდებლობა, №5, მარტი, 2005 წელი

ფიქსირებული გადასახადი და სიღარიბის დაძლევა

გაზეთი „მცირე მეწარმე“, ივლისი, 2005 წელი

მეტი დაფიქრება გმართებთ, ბატონებო

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“,
27 სექტემბერი, 2005 წელი

დროა თავი დაანებონ ხავსზე მობლაუჭებას

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 8 ნოემბერი, 2005 წელი

Сначала надо заживать рану, а потом уже думать о шраме
газета “Свободная Грузия”, 17 ноября, 2005 г.

„სოფლის შენებას რა უნდა“

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 29 ნოემბერი, 2005 წელი

საზოგადოებრივი ტელევიზია საკუთარ საზოგადოებას დასცინის

გაზეთი „ლიტერატურული საქართველო“, 10 მარტი, 2006 წელი

**„სახელი ხალხისა, სახრავი – სხვისა“ ანუ ვის
ინტერესებს იცავს საზოგადოებრივი მაუწყებლობა?**

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 17 მარტი, 2006 წელი

ბუმერანგი უკვე დაგვიბრუნდა, ქვეყანა სულს დაფავს

გაზეთი „ქრონიკა“, 30 ოქტომბერი 5 ნოემბერი, 2006 წელი

ესენი თავის ჯიბის მაყურებელი ხალხია
გაზეთი „ქრონიკა“, 6-12 ნოემბერი, 2006 წელი

ქართულ სახელმწიფოს მიზანმიმართულად ანადგურებენ
„საერთო გაზეთი“, მაისი, 2007 წელი

საქართველოს პარლამენტი უკანონობის დაკანონებას აპირებს
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 11 ნოემბერი, 2008 წელი

საქართველოში კანონის შეუსრულებლობის უზენაესობა მეფობს
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 26 ნოემბერი, 2008 წელი

ვის ხარჯზე მდიდრებიან ჩინოვნიკები?
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 23 დეკემბერი, 2008 წელი

იტყვის ნოღაიდელი სიმართლეს?
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 3 თებერვალი, 2009 წელი

ნუ დავასხამთ წყალს სხვის წისქვილზე
„საერთო გაზეთი“, 25 თებერვალი, 2009 წელი

პოლიტიკოსები იწყებენ ქურდობას, ქურდები – პოლიტიკოსობას
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 11 მარტი, 2009 წელი

**რასაც ეს მთავრობა აკეთებს, ეს არის ქვეყნის
და ხალხის ღალატი**
„საერთო გაზეთი“, 11 მარტი, 2009 წელი

**თუ რუსეთთან ეკონომიკური კავშირი
გაეწყვიტეთ წარმოუდგენელი კატასტროფა გველის**
„საერთო გაზეთი“, 14 აგვისტო, 2008 წელი

მაისაშვილისგან უარესსაც უნდა ელოდეთ!
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 17 აპრილი, 2009 წელი

მოაზროვნე საზოგადოება ამას უკვე აღარავის აპატიებს
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 12 იანვარი, 2010 წელი

შინაური მტერი – მტერზე უფრო მტერი!
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 19 იანვარი, 2010 წელი

დენტის სუნი მცემს
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 22 აპრილი, 2010 წელი

ბაქიბუქის დრო დამთავრდა, გადადით კონკრეტულ საქმეზე!
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 18 ნოემბერი, 2010 წელი

ყურცქვიტა ბიუროკრატები
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 29 მარტი, 2011 წელი

შეეშვით ხალხის დაბოლებას, კმარა!
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 4 იანვარი, 2012 წელი

საზჩეო

ავტორისაგან-----	3
ერის წყლული სტკივა წყლულად... -----	6
სკამდაკარგულთა და სკამდაუკარგავთა შეცდომები და დანაშაული-----	9
„...ან აღვიგვებით მიწისაგან პირისა როგორც ერი!“ -----	13
ნაციონალებს ხმას არ მივცემ!-----	19
სანამ შევიგნებთ, რომ ჩვენი ბედი ჩვენსაგ ხელთაა! -----	25
დადასტურებული, უტყუარი ფაქტები საბრალდებო დასკვნისთვის -----	29
„ქაჯები მოდიან“ და მრავლდებიან... -----	37
პუბლიკაციები, რომლებიც შესულია „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს პირველ ხუთ ნიგნში -----	41
პუბლიკაციები, რომლებიც „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს კრებულეებში არ არის შესული -----	46

ანზორ ბაბუხადია
„შეცდომა თუ დანაშაული“
VI ნაწილი
(ქართულ ენაზე)

ANZOR BABUKHADIA
Mistake or Punishment?!
(Part VI)

ანზორ ბაბუხადია:
599 54-54-60; 579 54-54-60; 222-43-39